

Arrest

nr. 263 687 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 april 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Op 15 maart 2019 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 19 maart 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker

stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 26 februari 2020 diende verzoeker, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 24 augustus 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad

1.6. Bij arrest nr. 242 982 van 26 oktober 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 maart 2019.

1.7. Bij arrest nr. 246 605 van 21 december 2020 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 24 augustus 2020.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 juni 2021, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag van 26 februari 2020, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 24 juni 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2020 werd ingediend door:

Naam: [A.]	[...]
Voornamen: [M.B.]	[...]
Nationaliteit: Russische Federatie	[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 26.02.2020 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde [A.S.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag werd reeds geweigerd met een bijlage 20 op 24.08.2020, dewelke werd nietig verklaard door de RvV bij arrest nr. 246.605 van 21.12.2020 (betekend op 23.12.2020). Onderhavig is de nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 26.02.2020.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09.08.2016). Daartoe dient enerzijds in overweging genomen te worden of betrokkene al dan niet een inreisverbod heeft en dus recht op binnenkomst, anderzijds dient ook de afhankelijkheidsrelatie die hij heeft tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) in overweging te worden genomen.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdelijk van dit recht is ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 02.04.2015 wegens herhaaldelijke schending van de openbare orde, waarbij betrokkene voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om hem er naartoe te begeven (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad [v]oor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Uit het

administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Het inreisverbod bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien het werd betekend op 07.04.2015.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient er geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Dit kan niet blijken uit het administratieve dossier. Uit het dossier blijkt verder dat de partner van betrokkene, net als het kind, drager is van de Belgische nationaliteit. Wat de beoordeling van een eventuele afhankelijkheidsverhouding betreft, in hoofde van het kind, kan worden opgemerkt dat er ook hier evenmin sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en het kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk vereist is. Er kan wel worden aangenomen dat betrokkene met zijn kind een affectieve band heeft. Echter blijkt nergens uit het dossier dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren.

Betrokkene heeft zelf nog nooit het verblijfsrecht genoten, daar waar zijn partner in België verblijft sinds 2000, zij sinds 2007 houder is van de Belgische nationaliteit, en het gezamenlijk kind Belg is van bij geboorte. Tevens kan opgemerkt worden dat betrokkenes kind geboren is op 13.12.2019, meer dan vier jaar nadat het inreisverbod werd opgelegd aan betrokkene. Betrokkenes gezinsleven is in illegaliteit ontstaan en hij was zich dus bewust of diende bewust te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.

De partner en het kind hebben onafgebroken in België verbleven. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind heden niet (meer) op zich zou kunnen nemen, evenmin kunnen andere elementen uit het administratieve dossier blijken die voormelde beoordeling kunnen ombuigen. Daarbij kan opgemerkt worden dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische partner en het kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld. Betrokkene kan de opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind en partner in België of een andere lidstaat te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan

grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 20 van het verdrag betreffende werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9 en 11 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Vooreerst is de praktijk van de DVZ waarmee werd geoordeeld dat een verzoek gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter "wordt ontzegd" of "als onbestaande moet worden beschouwd" of "niet ingediend had mogen worden" ten gevolge van een openstaand inreisverbod reeds zeer uitvoerig als zijnde manifest onrechtmatig beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook de verwijzing door verweerder naar een arrest van de Raad van state van 9 augustus 2016 (en dit tot twee maal toe, zowel bij begin als bij samenvatten van de basisargumentatie – stuk 1) is achterhaalde ouwe koek en niet langer relevant in het licht van het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018. De Raad van State is intussen bovendien wel degelijk ook reeds op de hoogte van dit arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (zie o.a. RvS nr. 247.370 van 3 april 2020).

De Belgische praktijk waarbij de DVZ een aanvraag gezinshereniging met een Belg, ingediend door een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, niet in aanmerking neemt (i.c. hem van dit recht om het aan te vragen ontzegt: "uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdelijk van dit

recht is ontzegd” – stuk 1) is met het arrest K.A. e.a. tegen België door het Hof van Justitie manifest strijdig beoordeeld met artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU).

Er bestaat immers geen enkele wettelijke basis waaruit het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Belg of Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging zou mogen indienen / van het recht om dergelijke aanvraag in te dienen zou ontzegd zijn.

In een analoog dossier van een derdelander die wettelijk samenwonend is met zijn Belgische partner oordeelde de RvV overduidelijk:

“In haar nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in haar standpunt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in België geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen.

(...)

De Raad herhaalt evenwel dat nergens in de wet is voorzien dat het bestaan van een inreisverbod tot gevolg heeft dat een familielid van een Unieburger geen aanvraag tot gezinshereniging in België kan indienen.”

(RvV nr. 223.020 van 21 juni 2019)

De betreden beslissing leert dat verweerder klaarblijkelijk blijft volharden in de boosheid...

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. t. België bovendien gesteld dat de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115) niet belet dat lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit, en het hiermee gaande inreisverbod, niet uitgevoerd is en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.

Dit is de facto ook de strekking van de instructie van directeur-generaal Freddy ROOSEMONT van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 maart 2014 waarin deze verduidelijkt inzake gezinshereniging op grond van artikel 40bis/40ter Vw. wanneer de betrokkene zich op het Belgisch grondgebied bevindt (stuk 7):

“Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht als familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete vraag tot opheffing.”

In het licht van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur mag verzoeker ervan uitgaan dat verweerder deze instructies van de eigen directeur-generaal (ten andere tot op heden nog steeds diezelfde leidinggevende binnen de DVZ) volgt.

Ook de RvV verwijst in arresten naar voormelde brief/instructie dd. 20.03.2014, zie o.a. RvV 26 februari 2015, nr. 139.567.

Advocaat-generaal SHARPSTON is in haar conclusie in de zaak K.A. tegen België evenzoveel duidelijk:

“84. Gelet op mijn standpunt dat artikel 20 VWEU aan de litigieuze administratieve praktijk in de weg staat, ben ik voorts van mening dat de voorschriften inzake inreisverboden niet relevant zijn voor de beoordeling die voor de toepassing van die bepaling moet worden verricht, aangezien de aanvragen voor gezinshereniging ten gronde moeten worden onderzocht. Mochten de bevoegde autoriteiten in een bepaald geval besluiten dat een dergelijke aanvraag moet worden ingewilligd, dan zou het verblijf van de aanvrager op het nationale grondgebied namelijk legaal zijn, en zou de terugkeerrichtlijn – op grond van artikel 2, lid 1, ervan – niet langer op hem van toepassing zijn, aangezien zijn verblijf niet langer zou worden aangemerkt als illegaal in de zin van artikel 3, punt 2, van die richtlijn.”

Aldus indien verweerder bij correct handelen conform artikel 40ter Vw. en de daartoe geldende cumulatieve voorwaarden, correct had vastgesteld dat verzoeker aan alle voorwaarden voldeed en bijgevolg een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 40ter Vw. werd toegekend (nl. F-kaart), zou zulks onmiddellijk tot gevolg hebben dat welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten minstens ‘impliciet docht zeker’ uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen ... hetgeen op zijn beurt ook ditzelfde gevolg zou hebben voor het aan dergelijk bevel gekoppelde inreisverbod (gezien een inreisverbod immers steeds slechts een accessorium is aan een bevel).

Immers, bij aflevering van een F-kaart wegens voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake gezinshereniging, is welkdanig eerder ooit afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten meteen impliciet doch zeker verdwenen uit het rechtsverkeer (zie o.a. RvV nr. 193.207 van 5 oktober 2017: “que le recours est devenu sans objet suite à l’obtention par la requérante d’une carte de séjour de type F, entraînait un retrait implicite mais certain de l’acte attaqué” – stuk 8A);

Dergelijke intrekking/ver[d]wijning van een bevel uit het rechtsverkeer, impliceert meteen ook onherroepelijk de intrekking/verdwijning van het hieraan gekoppelde inreisverbod uit het rechtsverkeer (gezien een inreisverbod slechts een accessorium is aan een bevel), zodat dit meteen ook geacht wordt impliciet te zijn ingetrokken (zie o.a. RvV nr. 206.409 van 2 juli 2018: “De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 27 februari 2018 (bijlage 13sexies). Het beroep komt onontvankelijk voor. De in casu bestreden beslissing ging gepaard met een bevel om het grondge[b]ied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van dezelfde datum (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies werd op 28 maart 2018 door verweerder ingetrokken. Aangezien het bestreden inreisverbod steunt op het ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, wordt het inreisverbod geacht impliciet te zijn ingetrokken.” – stuk 8B).

Vervolgens oordeelt verweerder evenzoveel strijdig met het gezag van gewijsde van het verbrekingsarrest nr. 246.605 van 21 december 2020 in samenlezing met de correcte interpretatie van arrest K.A. t. België (C-82/16) van 8 mei 2018.

Het verbrekingsarrest stelt o.a. (stuk 6):

[...]

Het is inderdaad zo dat het HvJ in het arrest K.A. een onderscheid maakt inzake meerderjarige of minderjarige referentiepersoon (zie stuk 9).

Volgens het HvJ is er effectief slechts in uitzonderlijke gevallen de mogelijkheid dat er tussen twee volwassenen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht doet ontstaan.

Echter, wanneer de referentiepersoon minderjarig is – quod in casu – moet de DVZ bij de beoordeling van een dergelijk onderzoek naar afhankelijkheidsverhouding, rekening houden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- ☐ *wie heeft het ouderlijk gezag over het kind?*
- ☐ *welke ouder heeft de daadwerkelijke zorg over het kind?*
- ☐ *de leeftijd van het kind*
- ☐ *de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind*
- ☐ *de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders*
- ☐ *het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land*
- ☐ *een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands ouder, is niet voldoende*
- ☐ *samenwoning met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste*

Het is duidelijk dat bovenstaand ernstig individueel onderzoek hoegenaamd niet is gemaakt door verweerder in de bestreden beslissing.

In tegendeel beperkt verweerder zich tot louter een blote bewering “er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en het kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk vereist is”

De rechtsleer ter zake verduidelijkt nochtans:

“Ten aanzien van de vergaring van bewijs omtrent de vraag of een verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU ontleend kan worden, lijkt het Hof een soort van gematigde reactieve onderzoeksplicht voor de lidsta[t]en aan te nemen. Wanneer de bewijsstukken die door de aanvrager worden ingediend aanleiding geven om te veronderstellen dat mogelijkwerwijs een verblijfstitel verleend kan worden, dan moet de lidstaat een aanvullend onderzoek instellen.”

(H. KROEZE, noot onder HvJ 10 mei 2017 (grote kamer), Tijdschrift voor Europees en Economisch Recht nr. 11, 2017, p. 485 – stuk 10)

Per schrijven van 2 maart 2021 werden deze bewijsstukken door de aanvrager wel degelijk ingediend t.a.v. verweerder. Hierin wordt verduidelijkt hoe verzoeker mede kostwinner is in het gezin, terwijl verzoeker ook de ouder is die de contactfiguur is naar het kinderopvangverblijf toe – stuk 11a). Deze stukken zijn nochtans correct ontvangen door verweerder (stuk 11b – ontvangstbevestiging).

Minstens drong zich in het licht van de zorgvuldigheidsplicht dan ook een ernstig individueel aanvullend onderzoek op inzake het afhankelijkheidscriterium in concreto.

Dit is in casu niet gebeurd.

Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Overeenkomstig nummer 9 van de preambule van de Richtlijn 2003/86/EG hebben de leden van het kerngezin (dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen) steeds maximaal recht op gezinshereniging. Het recht op gezinshereniging dient – overeenkomstig de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging zoals afgeleverd door de Europese Commissie op 03.04.2014 – nog steeds als regel te gelden, terwijl de beperkingen op dit recht op gezinshereniging beperkend geïnterpreteerd dienen te worden.

Een gezinshereniging zoals ingediend conform de geldende Europese en nationale regels, kan slechts limitatief worden geweigerd op grond van de redenen van artikel 43 Vw:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Een openstaand inreisverbod staat hierbij niet opgenomen in de wet of in de Europese regelgeving als reden tot weigering / tot ontzegd zijn van het recht op aanvraag van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (echtgenote en kind).

Indien een inreisverbod als reden tot weigering / tot ontzegging van gezinshereniging zou worden beschouwd, wordt bovendien een situatie gecreëerd waarbij verzoeker zijn minderjarige Belgische kinderen en echtgenote gedurende zijn inreisverbod niet zou kunnen zien in België. Dit maakt evident tevens een schending uit van artikel 3 en 9 IVRK, alsook artikel 24 van het Handvest.

Conform het direct werkende Handvest dient in elke beslissing te worden genomen in het hogere belang van het kind, terwijl elk kind het recht heeft om regelmatige en persoonlijke betrekkingen en

rechtstreekse contacten te onderhouden met beide ouders. Door de bestreden beslissing wordt door verweerder de situatie gecreëerd waarbij verzoeker diens Belgisch, minderjarig kind niet kan zien in België. Nochtans dient de specifieke individuele context van elk kind in overweging te worden genomen en in het licht hiervan verwijst verzoeker naar “General comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration” van 29 mei 2013 van het VN Kinderrechtencomité.

Een weigering van verblijfsrecht aan verzoeker betekent dat zijn Belgisch kerngezin, de Belgische vrouw en Belgisch kind van verzoeker, gezien de afhankelijkheidsrelatie, hun rechten als Unieburger niet ten volle kunnen uitoefenen. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 20 VWEU en de arresten van het Hof van Justitie in de zaak Ruiz Zambrano (C-34/09) en Dereci (C-256/11). Het belang van artikel 8 EVRM dient te worden benadrukt (zie infra), terwijl deze bepaling overeenstemt met artikel 7 van het Handvest (hetwelk directe werking heeft).

Bovendien heeft het Hof reeds geoordeeld dat : “voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 70)

Opdat van dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake zou zijn “moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71).” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 72)

In casu neemt verzoeker de rol als vader op zich en staat hij, samen met zijn Belgische echtgenote, in voor de opvoeding van zijn (Belgisch) kind. Het kind is geboren op 13 december 2019 en is dus nog een baby, nog maximaal/volledig afhankelijk van zijn beide ouders.

Zoals uit de stukken mag blijken is verzoeker bovendien de primaire contactfiguur naar o.a. de kinderopvang toe (stuk 11).

Artikel 20 VWEU verplicht een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander, zo wordt bevestigd in het arrest K.A. t. België (C-82/16) van 8 mei 2018.

“Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 72)

In casu werd bij het nemen van de bestreden beslissing de belangenafweging zoals vereist in het kader van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 20 VWEU niet ernstig uitgevoerd. Verwerende partij is niet overgegaan tot een rigoureuze individueel onderzoek van de individuele omstandigheden dewelke onderhavig dossier kenmerkt, zoals een onderzoek naar onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt voortgezet. In die zin werd geen correcte beoordeling verricht. Om deze redenen moet een schending worden vastgesteld van de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met de artikelen 8 EVRM en 20 VWEU.

In een ernstig concreet onderzoek zou verweerder immers weten dat de echtgenote van verzoeker, mevrouw [M.G.] [...] zelf erkend vluchteling van Russische origine is (stuk 12A, 12B en 12C). Het feit dat zij intussen Belg is geworden doet niets af van haar vrees voor vervolging in haar land van origine (Russische Federatie). Het is echtgenote [M.G.] en hun gezamenlijk kindje [S.A.A.] aldus wel degelijk manifest onmogelijk om een gezinsleven te kunnen houden in dit land van herkomst (Russi[s]che Federatie). Zulks is overduidelijk én zijn gegevens die verweerder gekend zijn / gekend zouden moeten zijn ... indien ook maar enig ernstig individueel onderzoek zou zijn gevoerd.

De bestreden beslissing is kan ook kennelijk onzorgvuldig genomen, zodat de verbreking zich (andermaal) opdringt.

Bovendien, ten overvloede verduidelijkt het Agentschap Integratie en Inburgering [...] verder in haar nieuwsbrief (stuk 9):

“Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.”

Aldus is ook de motivering van verweerder inzake “dat betrokkene kind is geboren op 13.12.2019, meer dan vier jaar nadat het inreisverbod werd opgelegd aan betrokkene” niet relevant, minstens kan ook dit de bestreden beslissing aldus niet correct noch ernstig ondersteunen.

In casu ligt een band voor tussen een baby van anderhalf jaar oud, dewelke sinds zijn geboorte samenwoont met zijn vader en moeder en door hen samen wordt opgevoed.

Het is evident dat er een afhankelijkheidsrelatie is waarbij in de concrete toets het belang van het kind als primaire richtlijn dient te worden weerhouden (zie ook stuk 10: “Belang van het kind staat centraal in de toepassing van Ruiz Zambrano”).”

3.2. Het staat niet ter discussie dat verzoeker een Russisch onderdaan is die is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. Verzoeker heeft, ondanks het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod en hem dus de toegang tot het grondgebied werd ontzegd, een aanvraag ingediend om, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verweerder heeft, met verwijzing naar rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), geoordeeld dat voormeld inreisverbod in casu een belemmering vormt om de verblijfsaanvraag in te willigen. Er moet hierbij worden geduïd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.) reeds expliciet aangaf dat “Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.” Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU “zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.” Artikel 20 van het VWEU vormt derhalve geen hinderpaal om te weigeren om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen op voorwaarde dat verweerder eerst vaststelde dat deze weigeringsbeslissing niet tot gevolg heeft dat zijn kind, in functie van wie hij een verblijfsaanvraag indiende, in feite wordt verplicht om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met het voorgaande rekening heeft gehouden. Hij heeft immers expliciet gemotiveerd van oordeel te zijn dat er geen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind bestaat “die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen”. Verweerder heeft aangegeven dat verzoekers kind, S.A.A., werd geboren op 13 december 2019 en dat kan worden aangenomen dat er

een affectieve band tussen verzoeker en zijn kind bestaat, doch dat *“nergens uit het dossier [blijkt] dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk onontbeerlijk is om het recht van vrij verkeer van zijn [...] kind te vrijwaren.”* Hij heeft nader toegelicht dat niet kan worden besloten dat de moeder van S.A.A. de zorg voor dit kind niet op zich zou kunnen nemen en geduid *“dat er allerhande ondersteuning bestaat (van medische tot opvang) in België waar de moeder van het kind evengoed gebruik kan van maken als alle inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren”*. Verweerder heeft zich hier niet beperkt tot *“een blote bewering”*, maar heeft zijn standpunt onderbouwd en duidelijk gemotiveerd dat hij geen gegevens kon terugvinden die hem ertoe kunnen brengen te oordelen dat er wel een afhankelijkheidsrelatie, die tot gevolg zou hebben dat S.A.A. de facto verplicht wordt België te verlaten, zou bestaan. Daarnaast heeft verweerder ook opgemerkt dat niets uitsluit *“dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind aan betrokkene in het buitenland”*.

Verzoeker stelt dat hij bij schrijven van 2 maart 2021 bewijsstukken heeft overgemaakt waarin wordt verduidelijkt dat hij de kostwinner is in het gezin en dat hij *“de contactfiguur is naar het kinderopvangverblijf toe”*. Hij meent dat verweerder, gelet op deze stukken, een verder *“in concreto”* onderzoek inzake *“het afhankelijkheids criterium”* had dienen door te voeren. De Raad stelt vast dat verzoeker een draagwijdte geeft aan de door hem voorgelegde stukken die deze stukken in werkelijkheid niet hebben. Uit de aangebrachte documenten kan namelijk niet worden afgeleid dat hij de kostwinner is in het gezin. Uit deze stukken blijkt daarentegen dat hij geen beroep uitoefent en dat hij contact nam met de VDAB en interimbureaus. Verder laten de voorgelegde stukken toe te concluderen dat hij de Nederlandse taal niet goed machtig is en hij met het oog op een tewerkstelling eerst zijn talenkennis dient te verbeteren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker initieel verzocht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in functie van zijn echtgenote en hierbij stukken aanbracht om aan te geven dat zij in het gezinsinkomen voorzorg. Er kan dus geenszins worden aangenomen dat hij de kostwinner is binnen het gezin. Los van het feit dat niet kan worden ingezien hoe hij, gelet op zijn gebrek aan kennis van de streektaal, *“de contactfiguur [...] naar het kinderopvangverblijf toe”* zou kunnen zijn, kan de Raad in het attest van het kinderdagverblijf enkel lezen dat verzoeker zijn kind drie dagen per week 's morgens brengt en 's avonds ophaalt en hieruit niet blijkt dat hij de persoon is die als *“contactfiguur”* optreedt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de door hem op 2 maart 2021 aangebrachte stukken verweerder ertoe hadden moeten brengen een nog verdergaand onderzoek door te voeren.

Er kan, gelet op het voorgaande en de aan de Raad voorgelegde stukken, niet worden besloten dat verweerders beoordeling van verzoekers gezinssituatie kennelijk onredelijk is. De Raad kan niet concluderen dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt niet dat verzoekers partner en kind zich in een dusdanige afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van verzoeker bevinden dat de weigering om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen tot gevolg zou hebben dat zij hun rechten als Unieburger niet ten volle kunnen uitoefenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij zijn onderzoek enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien.

Verzoekers beschouwingen omtrent de onwettigheid van beslissingen waarbij wordt gesteld dat een aanvraag gezinshereniging niet mag worden ingediend of waarbij het recht om een dergelijke aanvraag in te dienen wordt ontzegd aan een vreemdeling zijn niet ter zake. Verweerder heeft immers geen dergelijke beslissing genomen. Hij heeft verzoekers verblijfsaanvraag, na onderzoek, afgewezen.

Aangezien verzoekers echtgenote en kind de Belgische nationaliteit hebben, is verzoekers toelichting omtrent de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging evenmin dienstig. Artikel 3.3 van voormelde richtlijn bepaalt immers dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

Verzoekers bemerking dat de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen niet is voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet geeft geen aanleiding tot de conclusie dat deze wetbepaling werd miskend. Het gegeven dat deze mogelijkheid niet is voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat verweerder verzoeker het verblijf weigert op een andere juridische grondslag. Verweerder heeft in casu gemotiveerd dat verzoeker de toegang tot het Rijk werd ontzegd, dat hij zich dus in de in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene situatie bevindt en hij bijgevolg geen recht op binnenkomst heeft. Verweerder heeft verder uiteengezet dat in een arrest van de Raad van State is aangegeven dat om een recht op verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden niet

enkel aan de in voormelde wetsbepaling gestelde voorwaarden dient te worden voldaan, maar er ook een recht op binnenkomst in België moet zijn.

De vaststelling dat verweerder geen rekening heeft gehouden met een instructie van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken uit 2014 leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werden geschonden. Voormelde instructie dateert immers van voor het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 en er blijkt niet dat deze instructie daarna nog werd toegepast. Er wordt hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij is teruggekomen op concrete toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker zelf heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder incorrect heeft gehandeld door het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing en te oordelen dat, nu er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn minderjarig kind bestaat, niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat de toegang tot het grondgebied hem is ontzegd en hij hierdoor dus geen recht op verblijf kan laten gelden. Zijn toelichting dat indien een recht op verblijf, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt erkend de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 2 april 2015 automatisch worden opgeheven is niet nuttig aangezien deze situatie zich niet voordoet.

De motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met wat werd gesteld in het arrest nr. 246 605 van 21 december 2020 omtrent de vereiste om na te gaan of de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind een beletsel zou kunnen vormen om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen op grond van het bestaan van een inreisverbod. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder het gewijsde van dit arrest miskende door de afhankelijkheidsverhouding niet te onderzoeken.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3, 9 en 11 van het Kinderrechtenverdrag moet in eerste instantie worden gesteld dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bovendien moet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet zozeer een maatregel betreffende een kind is, doch wel een beslissing die verzoeker zelf betreft. De bestreden beslissing impliceert ook niet dat verzoekers zoon de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn – een recht dat ook is voorzien in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – wordt ontzegd. De bestreden beslissing houdt evenmin in dat S.A.A. tegen zijn wil wordt gescheiden van zijn vader. Deze beslissing op zich verhindert dit kind immers geenszins om zijn vader in het buitenland te vervoegen. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat zelfs wanneer S.A.A. in België verblijft dit geen beletsel vormt om met verzoeker contacten te onderhouden. S.A.A. kan immers vanuit het Rijk contacten onderhouden met zijn vader door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of middels occasionele bezoeken in het buitenland. Er blijkt voorts niet dat de bestreden beslissing een ouderlijke ontvoering of een andere vorm van “*ongeoorloofde overbrenging*” van een kind, zoals voorzien in artikel 11 van het Kinderrechtenverdrag, in de hand zou werken. Daarenboven moet hoe dan ook worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het is dus niet zo dat het feit dat verzoeker een kind heeft met wie hij een relatie onderhoudt inhoudt dat verweerder niet vermag om een groter belang toe te kennen aan het algemeen belang dat is gediend met het laten respecteren van een in het raam van de verblijfswetgeving rechtsgeldig genomen beslissing dan aan de belangen van verzoeker en diens gezinsleden. De bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet – die trouwens geen directe werking hebben (cf. *Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) – doen hieraan geen afbreuk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de bestreden beslissing geen einde maakt aan enig bestaand verblijfsrecht. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. Hierbij moet worden gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn echtgenote hem niet kan vervoegen in zijn land van herkomst omdat zij ooit werd erkend als vluchteling. Verzoekers echtgenote heeft immers reeds lang de Belgische nationaliteit en kan dus, ook in het buitenland, genieten van de bescherming die wordt geboden door de Belgische autoriteiten. De bestreden beslissing impliceert tevens niet dat verzoeker zich dient te vestigen in een regio waar hij of zijn gezinsleden zich onveilig voelen of gevaar lopen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat het *“het gezin bovendien vrij [staat] zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven”* en dat het *“eigen [is] aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt.”* Het is ook niet betwist dat het gezinsleven waarnaar verzoeker heden verwijst ontstond op een ogenblik dat hij illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef en dat, zoals verweerder aangaf, hij en zijn partner niet onwetend konden zijn van het feit dat een voortzetting van dit gezinsleven in het Rijk niet evident was gezien verzoekers gedrag. Verzoekers bemerking dat hij reeds vier jaar met zijn partner samenwoont en dat hij samen met haar hun gezamenlijke kind dat anderhalf jaar oud is opvoedt wijzigt hieraan niets. Verzoeker lijkt tevens uit het oog te verliezen dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – een gelijkaardige bepaling – heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat het tijdstip waarop een afhankelijkheidsrelatie ontstaat niet van belang is om een recht op verblijf om grond van artikel 20 van het VWEU te kunnen genieten. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat het tijdstip waarop een relatie is ontstaan wel een gegeven is waarmee verweerder rekening diende te houden om na te gaan of de bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen belemmering vormden om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder vermocht dan ook aandacht te hebben voor het tijdstip waarop verzoekers relatie met de Belgische vrouw met wie hij een kind heeft is ontstaan en kon onderzoeken of toen reeds vaststond dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef en geen toegang meer kon krijgen tot het grondgebied.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 20 van het VWEU, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 9 en 11 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK